⑸⓪ Guillaume Apollinaire - 4: le jet d’eau

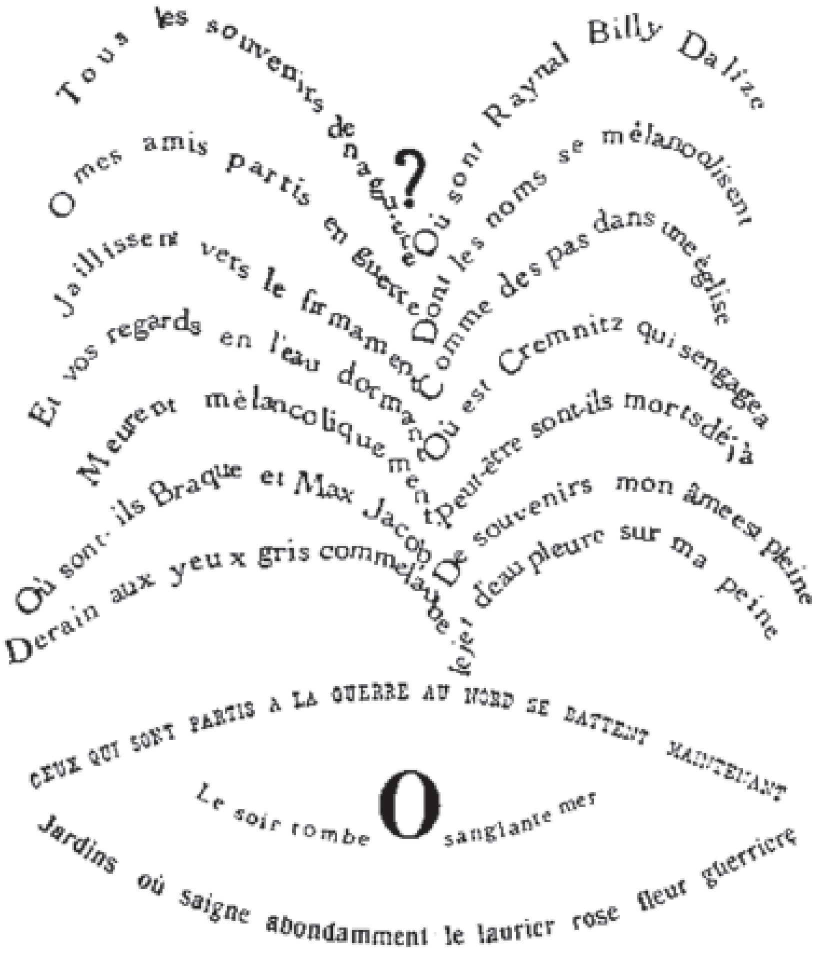

* * *

⑸⓪ GUILLAUME APOLLINAIRE - 4
LE JET D'EAU

?

Tous les souvenirs de naguère
Ô mes amis partis en guerre
jaillissent vers le firmament
Et vos regards en l'eau dormant
Meurent mélancoliquement
où sont-ils Braque et Max Jacob
Derain aux yeux gris comme l'aube

où sont Raynal Billy Dalize
dont les noms se mélancolisent
comme des pas dans une Eglise
où est Cremnitz qui s'engagea
Peut-être sont-ils morts dejà
de souvenirs mon âme est pleine.
le jet d’eau pleure sur ma peine

CEUX qui sont partis à la guerre au Nord se battent maintenant
le soir tombe O sanglante mer
jardins où saigne abondamment le laurier rose fleur guerrière

* * *

GUILLAUME APOLLINAIRE - 4
LE JET D'EAU
?

Tous les souvenirs de naguère
Ô mes amis partis en guerre
jaillissent vers le firmament
Et vos regards en l'eau dormant
Meurent mélancoliquement
où sont-ils Braque et Max Jacob
Derain aux yeux gris comme l'aube
où sont Raynal Billy Dalize
dont les noms se mélancolisent
comme des pas dans une Eglise
où est Cremnitz qui s'engagea
Peut-être sont-ils morts dejà
de souvenirs mon âme est pleine.
le jet d'eau pleure sur ma peine

CEUX qui sont partis à la guerre au Nord se battent maintenant
le soir tombe O sanglante mer
jardins où saigne abondamment le laurier rose fleur guerrière

* * *

50 கீய்யோம் அப்பொலினேர் - 4
(கண்களே வற்றாத) நீரூற்று

?

இறந்தகால நினைவுகளெல்லாம்
ஓ போர்க்களம் சென்ற என் நண்பர்களே
விண்ணோக்கிப் பீறிட்டெழுகின்றன
நீரில் உறங்கும் உங்கள் பார்வைகள்
சோகத்தைச் சுமந்து இறந்து கொண்டிருக்கின்றன
பிராக், மாக்ஸ் ழக்கோப் மற்றும்
விடியாத காலைப்பொழுதின் கருமை சூழ் கண்களையுடைய தெரேன்
ரெய்னால் பில்லி தலீஸ் போன்றோர்களின்
பெயர்கள் துயரில் தோய்ந்து ஒலிக்கின்றன
மாதாக்கோவிலுள் கேட்கும் காலடியோசை போல்
பட்டாளத்தில் விரும்பிச் சேர்ந்த கிரம்னிட்ஸ் எங்கே?
இதற்குள் ஒருகால் இறந்தும் போயிருக்கக் கூடும்.
என் ஆன்மா நினைவுகளால் நிரம்பி வழிகிறது
நீர் ஊற்று என் சோகத்தின் மீது கண்ணீர் வடிக்கிறது.

போருக்குச் சென்றவர்கள் வடக்கே இப்போது போரிட்டுக்
கொண்டிருக்கிறார்கள்
அந்தி சாய்கிறது, ஓ, குருதிக்கடல்
போர்மலரான சிவப்பு வாகைக் குருதியைத் தோட்டமெங்கிலும்
பாய்ச்சிக் கொண்டிருக்கிறது.

* * *

கவிதையெனும் நீரூற்று

இத்தொகுப்பின் முதற்கவிதையின் பாடுபொருள் நீரூற்று. ஐந்நூறு ஆண்டுகள் கழித்து எழுதப்பட்ட இறுதிக் கவிதையின் பொருளாக அமைந்திருப்பதும் அதுவே! ஃபிரஞ்சுக் கவிதை வற்றாத நீரூற்றாகத் தொடர்ந்து வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது!!